

Делікатес

Анатолій Косматенко

Андрій Васильович уранці прихворів.
Було не що — звичайний нежить.
Не кликала Дружина лікарів —
Сто грамів тицьнула, щоб пропотів.
"Пусте, — сказала, — хоч не гріх би й перележать".
Але в конторі... Кіт лиш муркотів:
Підлеглі пострілом розсипались по місту!
Один перед одним,
Як перед чимсь лихим,
Хапали все, що можна пити-їсти.
В кімнаті хворого нема де сісти,
По коридору не пройти:
В кутках, на підвіконню — мед, ковбаси,
Цукерки, помаранчі, дорогі торти...
Зійшлися всі. І потай ждуть завбази,
Бо то був хімік, то — пролаза!
Той може роздобути й принести
Із полюса свіженькі ананаси,
В пісках Сахари спійману форель...
Та ось і він. Всім одлягло відразу:
В руках — самий портфель...
Не гнувсь дугою, витягся в голоблю.
Та як портфель гармонькою розвів —
Недужий аж розцвів.
"Оце воно! — гукнув. — Оце таки сподоблю!
Ум... Смакота! Здається, вік не їв!..."
Що ж той приніс? Що хворий уминав аж прів?
В мундирах спечену картоплю.

Митець? Що скажеш — екстра-клас!
Та я веду тут не до того.
На іншого поглянеш інший раз:
Енергія, талант, кмітливість — як ні в кого!
Йому б таке вершить для майбуття!
А він лакузить все життя...
В ім'я чого? Заради чого?